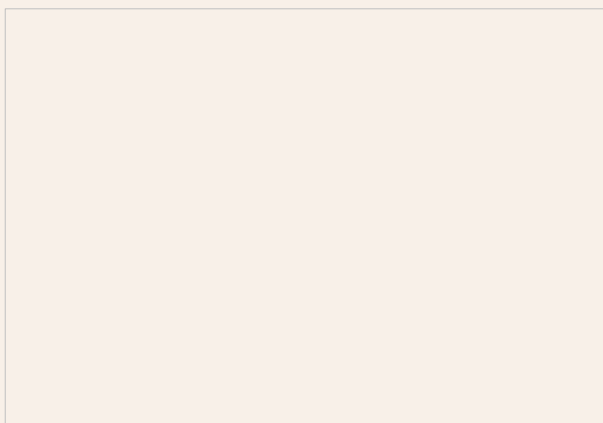

Sága rodu Karausů (od pramáti rodu až po 14. generaci: III. část)

Jako zástupce jedenácté generace rodu jsem v druhé části ságy čerpal ze svých vzpomínek vztahujících se k problematice energetiky a vytápění, již jsem žil přes půl století. Není divu, že tak neodlučitelně vrostla do příběhu celého mého pokolení.

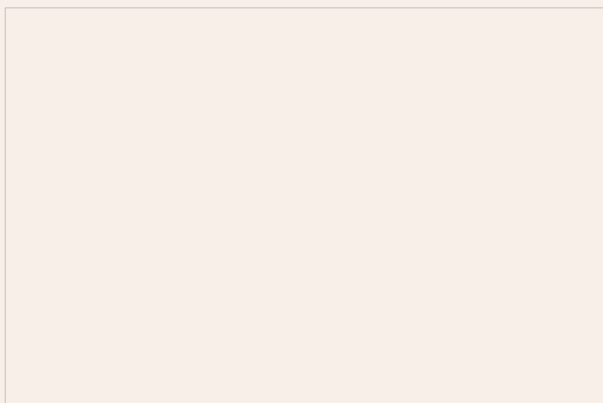
Paní Alena Karausová v době, kdy vedla finanční odbor na m.č. Praha 9-Kyje

Posledně jsem se zmiňoval i o tom, jak jsem vlakem cestoval na služební cesty. Nebyl to však můj hlavní dopravní prostředek. Tím byl automobil. Nejprve předválečný ford - osmička, který jsme nechali předělat na propanbutanové lahve. Pak jsem postupně jezdil emběčkem, stopětkou a dalším fordem - fiestou. To bylo panečku rychlé auto. Musím se přiznat, že jsem sám nikdy neřídil. To věděl i bývalý federální ministr paliv a energetiky Vlastimil Erenberger, že panu Karausovi dělá osobního řidiče manželka (pokud nebyl k dispozici služební řidič, což se stávalo poměrně často). Vozila mne spolehlivě, kam bylo potřeba, po celý život. Mnozí čtenáři ji znali. Byla například po dvě volební období členkou zastupitelstva v Praze 9-Kyjích a Praze 14.

Jak jsem ji poznal? V divadle, kde byla se svojí spolužačkou Marií. Obě chodily do prvního ročníku Dívčí obchodní akademie v Resslerově ulici. Bylo jí tudíž necelých šestnáct roků. Vzal jsem si ji po maturitě, když jí bylo necelých dvacet. Pro dnešní generace je nepochopitelné, že Alena Čekalová byla moje první dívka. Já jsem byl též její první vážná známost. Dnes to vidím tak, že představovala moje celoživotní štěstí. Takové jako ona se dnes již nerodí. Byl jsem možná trochu "pod pantoflem". Mnozí z mužů to znají. Ti chytří zjistili (zjistí), že takový vztah je to nejlepší, co nás muže může potkat.

Dvanáctá generace jsou naše dvě dcery, Eva a Daniela. Každá má tři děti, ta starší také už i čtyři vnuky. Také oni jsou dnes již rodiči - mých pravnoučat. A tak nastupuje svoji životní pout' čtrnáctá generace rodiny Karausů-Karusů. Vnuk Tomáš se například díky znalosti práce s počítačem, který je pro mne už nedostupným výdobytkem technického pokroku, zasloužil o první mailový kontakt s Kriegsmuseem ve Vídni, odkud jsme získali kopii historické mapy z let 1764-84, uveřejněnou v Listech 4/2003 u článku Putování časem aneb hold starým mapám.

Moje žena byla jako maminka, babička a posléze prababička vždycky, až do svého skonu před dvěma roky, tmelem celé rodiny. Pro všechny měla pochopení. Od svého manžela až po ty nejmenší.

V rodinném domku v Kyjích: Alena Karausová s pravnoučkou Karolínkou a dcerou Evou coby

Zajisté jste si povšimli oné náhodné číselné shody se čtrnáctkou, která identifikuje naši městskou část. Praha 14 si příští rok připomene deset let svého trvání. Myslím, že by bylo vhodné krátce vzpomenout na období před ustavením této městské části. Tehdy tady byla Městská část Praha 9-Kyje, kde jsem několik let pracoval, již jako důchodce, ve stavebním odboru. Měl jsem mimo jiné na starosti zajištění provozu a rekonstrukce kotelen jak v objektech, v nichž tehdy sídlil kyjský úřad, tak například v MŠ Kostlivého na Jahodnici. Byl jsem rovněž při tom, když naše městská část nechala nainstalovat osvětlení kostela sv. Bartoloměje. Mezi mé spolupracovníky, na něž velmi rád vzpomínám, patřila Alena Naidrová, dnes vedoucí odboru školství.

Sága rodu Korausů-Karausů dospěla ke svému závěru. Že by se někdy moji vnuci či pravnuci chtěli navrátit ke způsobu života předků, není možné ani reálné. Bývalá korausovská chalupa - roubenice ve vsi Levousy u Libochovic - již dávno není. Stojí však rodinný domek v Kyjích s opravenou fasádou. Ten bude ještě sloužit možná i patnácté a další generaci mého rodu. A ostatní odvál čas. Doufám, že tři pokračování mé rodové ságy alespoň některé z čtenářů přivedlo k zamyšlení nad jejich vlastním rodopisem a nad životem a odkazem generací našich předků.

Evžen Karaus

Literatura: Stručné dějiny rodiny Korausů a Schumannů, agentura Genus 1998, odborná literatura autora (publikace, články a další)